

de Herrer erindre, hvorledes Sagen forelaa i 1867—68. De ville fornøstigtvis ikke kunne tro om mig, som var den, der i sin Tid forelagde og gennemførte Jernbaneloven af 4de Marts 1857, at jeg ikke skulde have Interesse for Jernbaneanlægenes Fremme, men det Forslag, som i 1867—68 forelaa til Behandling i Landsthinget, var ikke det oprindelige Regjeringsforslag. — det ville de Herrer dog vel erindre —, og De ville da finde det naturligt, at det Spørgsmaal maatte opfaastes overfor den daværende Finantsminister, om der virkelig for ham havde været tilstrækkelig Grund til at samtykke i Forandringen af det forelagte Forslag, i Udvidelsen af Forslaget ud over det, som fra Begyndelsen af var fremkommet fra Samraad mellem den daværende Indenrigsminister og den daværende Finantsminister. At jeg nu skulde gaa nærmere ind paa Enkelthederne i denne Sag, tror jeg ikke, at de Herrer ville forlange af mig. Jeg behøver vist ikke engang at gjøre gjældende, at jeg nu har den Fornøielse at have den Mand til Kollega, som den Gang var Finantsminister, og om jeg end lige fuldt kunde udtale mig om min daværende Stilling med fuld Frihed, kan det dog ikke være Meningen, at jeg her skulde holde et historisk Foredrag over de personlige Forhold i Jernbansesagen, som de stillede sig for fem Aar siden. Vil man imidlertid endelig drage en Parallel med, hvad der den Gang foregik, stiller Spørgsmaalet sig saaledes: Lad Udvalget ville bevilge ikke 17 Millioner, men 25 Millioner; tro De da, at Krigsministeren kunde komme til mig og sige: Det kommer ikke Finantsministeren ved? Umuligt, mine Herrer! Hvis Krigsministeren her gik ind paa en saadan Udvidelse, maatte man tilvisse i Landsthinget have Ret til at spørge Finantsministeren, hvad han sagde dertil. Endnu een Ting vil jeg sige, mine Herrer, til Oplysning om Finantsministerens Stilling. Jeg ventte jo nemlig egentlig ikke, at De ville paatvinge Krigsministeren 8 Millioner mere, men jeg kunde i alt Fald tænke mig en anden Betragtning gjort gjældende. Jeg tror, at Regjeringen ikke kan Andet end paaskønne denne velvillige Modtagelse, som denne alvorlige Sag i det Hele taget har faaet her i Thinget, men sæt nu, at denne Velvillie for Lovens Hovedartikler trængte sig stærkere sammen, f. Ex. i den Betragtning, at der var saa stor Opfordring til den overordentlige Bevilling, at den ikke burde fordeles paa en saa lang Periode, som her er foreslaaet, sæt, at man altsaa forlangte, at Udgifterne skulde afholdes i Løbet af 4 Aar, og at Krigsministeren kom og sagde til Finantsministeren: Nu ønsker man at blive færdig med det Hele i Løbet af 4 Aar, da vilde jeg tilvisse mene, at Finantsministeren havde et Ord at tale med derom. Ikke blot naar Summen blev større, men ligeledes naar den Periode, over hvilken Udgiften skulde fordeles, skulde forlænges, vil jeg mene, at Finantsministe-

ren traadte frem i første Række, medens han ellers ved disse forskjellige Overveielser — politisk taget — staaar ved Siden af Krigsministeren, og hvad den rent tekniske Side angaar naturligtvis stoler paa Krigsministeren. Altsaa, hvis man, som sagt, væsentlig vilde forhøje Udgifterne eller forlænge Udredelsestiden, vilde efter min Mening Finantsministerens Opfattelse komme til at staa i første Række, han vilde have et naturligt Rald til særlig at tale med i Sagen. Altsaa, mine Herrer, disse Spørgsmaal kunne virkelig ikke tages paa en saa let Maade, som det ærede Medlem for Mariibo Amts 2den Valgkreds er vant til at gjøre. I de Bemærkninger jeg før fremsførte, laa forskellige Antydninger og Begrænsninger, hvis Overveielse dog maatte vilde have fritaget det ærede Medlem for nogle af hans Paastande, hvis han med Opmærksomhed havde fulgt, hvad jeg dengang sagde, men det har han aabenbart ikke gjort, thi da kunde han ikke saaledes have tilfidsesat Hensynet til de forskjellige Bemærkninger, jeg antydede. — Jeg kommer nu til den anden Bebreidelse, nemlig at Regjeringen i indeværende Samling med Hensyn til Opfattelsen af vor finansielle Tilstand stillede sig væsentlig anderledes, end Regjeringen tidligere har gjort. Dette er i en vis Forstand en besynderlig Bebreidelse at gjøre mig. Selv om den var rigtig, var det dog efter Alt, hvad der er foregaaet, efterat Thinget selv har fjernet den foregaaende Finantsminister, lidt besynderligt, lidt eiendommeligt, uden nogen nærmere Forklaring at komme og bebreide den nuværende Finantsminister, at han stiller sig noget anderledes end den foregaaende Finantsminister. (Frederiksen: Bebreidelsen er rettet til den nuværende Regjering, ikke til Finantsministeren!) Det ærede Medlem maa undskyldte mig, den Vending hjælper ham ikke; der tilkommer nødvendigt den Minister, som forestaar det enkelte Ministerium, en afgjørende Stemme i mange af de Spørgsmaal, som særligt høre ind under hans Ministerium; det er en alt for let Maade at ville smutte bort fra sine Ord ved nu at sige: Bebreidelsen gjælder ikke den enkelte Minister, ikke Finantsministeren, men Regjeringen. Ex. Bebreidelsen grundet, maa den ramme mig, mine Herrer. Der er ikke Stedet til i nogen stor Detail at gaa ind paa Paastanden om den væsentlig forskellige Opfattelse, som skulde finde Sted imellem min høitærede Forgænger og mig. Efter mit Begreb er der i Virkeligheden ikke en saadan væsentlig Forskiel; men mangfoldige Grunde vilde afholde mig fra her at forbyde mig deri, selv om det var en egentlig finansiell Behandling, som vi her førte, hvilket det jo ikke er. En Ting vil jeg dog sige, hvad min egen Person angaar, thi der holdes jeg ikke tilbage af Hensyn, som de Herrer dog vist ville forstaa naturligen paaligge mig, skjøndt det ærede Medlem tilfidsesætter dem. Jeg tog ifjor ikke nogen anden Andel i Rigsdagens forskellige finansielle Forhandlinger, som efter